

Cực Phẩm Ăn Xin Cường Hãn

Chương 41 : Chương 41: Hợp tác (1)

Phải mất một thời gian để Hàn Nhật nói rõ ràng với Ngô Mộc Lâm rằng hãn là người được chọn, xong bữa cơm Hàn Nhật cũng vội nói về nghỉ ngơi sớm.

Hiện tại bầu trời đã tối hãn, không còn mờ ảo như ban nãy, cả không gian như bị phủ bởi tấm màn đen kì bí, tấm màn tham lam chẳng để chút ánh sáng nào đi qua. Hôm nay trời không có trăng...

Theo ngọc giản thì gần khuya mới là lúc gặp mặt, Hàn Nhật trước muốn chuẩn bị đôi chút, lần này phải đi là không thể tránh khỏi nhưng chí ít phải an toàn.

"Hỏa Bạo luôn ở trong túi, nguy hiểm có thể ném ra, giờ nên luyện tập chút ít." Hàn Nhật nhanh chóng quyết định, mấy hôm trước hãn không có chút thời gian rảnh rồi chứ đừng nói tới tập luyện.

"Tiểu tử mấy cái kĩ năng ẩn nấp ta dạy, người còn rõ chứ" Không để Hàn Nhật nhờ vả lão dê già đã lên tiếng.

"Còn tôi khi ở trong rừng đã học nó rất kĩ, nên việc ẩn nấp khá quen, nếu muốn thì chắc mất một lúc là có thể được".

" Một lúc sao? Vậy thì với một lúc đó người chết là cái chắc rồi, mà ẩn nấp với sát thủ không phải muốn hay không mà chính là bản năng, như con thú săn mồi, người không thể săn ai nếu ẩn nấp không kĩ, người thấy con mồi nhưng chúng không thấy người ".

"Vậy giờ tôi sẽ luyện tập ẩn nấp". Hàn Nhật nghe vậy liền tán thành, hẳn biết rõ tác dụng của ẩn nấp, lần trước vào phủ của Ô Dương hẳn đã thử qua và rất hiệu quả, đây là có thêm một mạng a.

Ẩn nấp không cần công pháp, cũng chẳng cần cách vận chuyển chân nguyên, đơn giản chỉ là che đi khí tức, hơi thở, tiếng bên trong thân thể mà thôi, người tu vi cao chẳng cần luyện tập, đối với những người tu vi thấp họ như vô hình rồi.

"Ẩn tức là mất, mất tức là không có, thiên địa hòa làm một, trong thiên địa có người tức không có, không có chưa chắc đã mất...". Lão dê già bắt đầu giảng dài một chuỗi, Hàn Nhật thân thể ngồi im, vừa nghe vừa cảm nhận nó.

Theo thời gian, Hàn Nhật đã cảm ứng được thiên địa xung quanh, thân thức không phát ra nhưng lại vẫn có thể cảm nhận lờ mờ vật quanh mình, hẳn muốn chính là hòa vào thiên địa này.

Cảm nhận rất nhanh kiến thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc Hàn Nhật tự động tỉnh lại, lạ thay gương mặt hẳn chẳng biểu lộ vui hay buồn để biểu lộ kết quả việc tập luyện.

"Mấy canh giờ thật ít mà, sau ta danh nhiều thời gian cho nó thôi" Hàn Nhật trong lòng thầm nhủ, nhanh chóng mặc một bộ đồ đen kín từ đầu tới chân, chẳng mấy chốc biến mất để lại căn phòng trống rỗng.

...

Những cơn gió mùa thu nhẹ đưa trong không gian, mang theo hương vị man mát, theo nó, những chiếc lá cuối mùa chao liệng vô định. Có chiếc lá rơi vào vai Hàn Nhật, chiếc lá cứng ở trên đó không rơi vì người chẳng động. Trên một cây cao, ánh mắt Hàn Nhật đảo liên tục tựa cú đêm.

Hiện tại cách trước giờ hẹn trong ngọc giản khoảng một canh giờ, bóng đêm mịt mù trong rừng, chỉ còn những tiếng vo ve nhỏ bé, tiếng ếch, nhái theo gió từ xa vọng lại.

Đột nhiên, có tiếng dậm chân, một người đáp xuống ngay bãi đất trống nhỏ, nơi mà Hàn Nhật cùng Ô Dương giao đấu hôm đó. Kẻ đó cứ đứng nguyên đó, như đang chờ đợi. Cũng chẳng để hẳn đợi lâu, xa xa có tiếng xào xạc liên hồi, tiếng ngày một gần hơn. Rồi người kia cũng đã tới, hai người đứng ngay gần nhau.

Kẻ mới tới nhìn kẻ kia, sau lại nhìn quanh quanh mới nói: "Hắn đâu rồi? Chẳng phải người nói sẽ có thêm một người nữa sao?".

"Ta nghĩ hắn sắp đến rồi, đợi chút đi!".

Dừng câu trả lời kia, không gian lần nữa lại im lặng, hai người không nói gì thêm nữa.

Hàn Nhật ở trên cây nhẹ mím môi, điều này ít cũng chứng tỏ hắn ẩn nấp thành công. Qua giọng nói, Hàn Nhật có thể đoán ra kẻ đến trước kia là nữ đạo tặc đã cướp đồ của hắn, lại chút bất ngờ khi giọng nói kia lại chính là Ô Dương.

"Cái gì cũng có thể xảy ra mà!" Hắn thầm nhủ.

...

"Người cuối cùng cũng đã tới, khá sát giờ đó" Nữ đạo tặc nhìn Hàn Nhật bên kia nói. Đối với sự xuất hiện đột ngột này nàng có hơi bất ngờ.

Hàn Nhật vẫn đứng tại đó, chẳng muốn trả lời, phía bên kia Ô Dương nhìn nhìn Hàn Nhật rồi quay sang nữ đạo tặc, với giọng có chút khó hiểu nói: "Sao lại là cái tên lùn này, rõ ràng lần trước hấn còn đột nhập vào phủ của ta, ý đồ chẳng rõ, giờ lại phải hợp tác với hấn ư, người có chắc không vậy, ta nhớ lần trước ngươi và hấn không hề quen biết đúng chứ? Mà khoan đã hình như ngươi là người đi cùng Ngô Mộc Lâm mấy ngày nay phải chứ?"- Ô Dương nhìn Hàn Nhật.

Nữ đạo tặc trả lời thay " Chính là hấn, về phần tin tưởng hay không thì ngươi yên tâm hợp tác đi, ta không hại ngươi đâu. Cũng sắp tới giờ rồi, chuẩn bị chút đi, cả ngươi nữa Cao Thăng."

Nghe hai từ "Cao Thăng" nữ đạo tặc đọc dài ra, Hàn Nhật có chút khó chịu, nhìn Ô Dương ánh mắt soi mói, hấn nói thẳng:

" Hãy nói lý do ngươi gọi ta tới đây đã, nhưng ta nói trước, ngươi đừng quá đáng vì ngươi không uy hiếp được ta cũng như chẳng làm gì được ta cả"

"Hừ...ta nghĩ ngươi nên cảm ơn ta thì đúng hơn, việc này có lợi cho cả ngươi nữa, chỉ sợ không cần uy hiếp ngươi cũng chịu làm"

Ngưng một chút, nữ đạo tặc nhìn Hàn Nhật, như muốn gọi lên sự tò mò, quả nhiên Hàn Nhật giục: " Nói nhanh lên chút!"

"Có hai kẻ thuộc Hắc Tinh bang đang sắp đến đây, dự khoảng sáng sớm mai sẽ tới Thanh La thành, chúng ta phải giết chúng".

Câu trả lời kết thúc nữ đạo tặc lại im lặng lần nữa, đợi câu trả lời của Hàn Nhật, nàng muốn biết kẻ giả mạo trước mặt phản ứng ra sao.

Thân thể Hàn Nhật một trận run run, tin này như tiếng sấm giữa bầu trời quang, hần suýt nữa thì hét, cũng may lão dê già kịp nhắc nhở, làm tâm tình hần bình ổn đôi chút, hít một hơi kìm nén cảm xúc, hần hỏi: "Sao ngươi lại biết, nếu bọn hần thực sự là người của Hắc Tinh bang há lại để lộ thông tin cho ngươi biết, chẳng lẽ thông tin Hắc Tinh bang ai cũng rõ sao? Sao ta phải tin ngươi chứ?".

"Tin hay không tùy mi, ta nói rồi việc này có ích cho cả hai bên, nếu ngươi không muốn thù ngươi giờ có thể ngay lập tức về, nếu mai có chuyện gì đừng trách ta không nói, nhanh quyết định, thời gian cận kề rồi".

Hàn Nhật lòng lung lay theo lời nói nữ đạo tặc, hần có thể mừng tưởng ra cảnh khi hai kẻ kia tới thì mai có lẽ là ngày hần chết không chừng. Lại tò mò hơn thân phận của nữ đạo tặc kia, hần hỏi thêm: "Được rồi ta tạm tin ngươi, nhưng ít hãy nói rõ ràng, như tu vi hai kẻ đó sao chẳng hạn".

Hàn Nhật trong lòng đã nhủ nếu tu vi hai kẻ kia quá cao hần lập tức bỏ trốn, bỏ người lấy của vẫn là an toàn nhất. Nhưng hần thất vọng rồi.

Nữ đạo tặc trả lời: "Ta không biết, nhưng ta nghĩ cũng sẽ không quá cao, khả năng là dưới Trúc Cơ là cùng."

Hàn Nhật xem muốn lao vào mà đánh một trận, đây mà là không quá cao à, thế thì ít ra bọn chúng cũng là luyện khí tầng chín rồi, tu vi nữ đạo tặc cùng Ô Dương cũng trong tầm đấy, nhưng Hàn Nhật chẳng có gì tin tưởng vào hai người này, lúc nguy cấp thì hần muốn ai cứu cũng chẳng có. Nhìn Ô Dương ánh mắt đăm chặt người mình, chaengr có tí gì là bất ngờ, đoán hai người họ đã nói trước rồi. Bằng giọng khó chịu hần nói: "Dẫn đường đi!".

LINK Truyện:

Cực Phẩm Ăn Xin Cường Hãn <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cuc-pham-an-xin-cuong-han-2560945.html>

LINK Chương này:

Chương 41: Hợp tác (1) <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cuc-pham-an-xin-cuong-han-2560945/chuong-41.html>